

# РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. София, 01.02.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XVII ВЪЗЗ. СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Снежина Колева

Членове: Петър В. Сантиров  
Виктория М. Станиславова

при участието на секретаря Снежана Н. Колева Маринова в присъствието на прокурора Ахм. Хюсм. К. Ив. Л. Ил. като разгледа докладваното от Виктория М. Станиславова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211100602954 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда № 20127503 от 31.05.2021 г., постановена по НОХД № 9927 по описа за 2020 г. на СРС, НО, 135 състав, първоинстанционният съд е признал подсъдимия С. СВ. ИСТ. за виновен в това, че на 26.01.2020 г., около 10:00 ч., в гр. София, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Опел“, модел „Корса“, с регистрационен № \*\*\*\*, движейки се по бул. „Драган Цанков“, с посока на движение от бул. „Пейо К. Яворов“ към ул. „Никола Мирчев“, на около 200 м след Телевизионна кула „София“, е нарушил правилата за движение по пътищата, уредени в чл. 119, ал. 1 от Закон за движението по пътищата (ЗДвП), а именно: *“При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре”*, като не пропуснал пресичащата пътното платно, от дясно на ляво спрямо посоката му на движение, пешеходка С.М. Х., реализирал пътнотранспортно произшествие и по непредпазливост причинил на пешеходката средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК, изразяваща се в многофрагментно счупване на голямопищялната и малкопищялната кости на левия крак в близката до коляното част, причинило трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, като деянието е извършено на пешеходна пътека – престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. „а“, пр. 2, вр. ал. 1, б. „б“, пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. ”а”, пр. 2, вр. ал. 1, б. “б“, пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, вр. чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК му наложил наказание „лишаване от свобода” за срок от 6 (шест) месеца, чието изпълнение, на основание чл. 66, ал. 1 от НК, отложил за срок от 3 (три) години, както и, на основание чл. 343г, вр. чл. 343 от НК, му наложил наказание "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца,

считано от влизане в сила на присъдата.

На основание чл. 189, ал. 3 от НПК, подсъдимият С. СВ. ИСТ. бил осъден да заплати по сметка на СДВР сумата в размер на 320,25 лева – разноски в досъдебното производство.

Срещу посочения съдебен акт в законоустановения срок е подадена въззивна жалба от защитника на подсъдимия – адвокат В. ОРТ., в която се моли постановената присъда да бъде изменена и подсъдимият да бъде признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 343а, ал. 1, б. „а“, вр. чл. 343, ал. 1, б. „б“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК и на основание чл. 78а от НК да бъде освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“. Поддържа се, че след настъпване на процесното ПТП подсъдимият е предприел действия по оказване на помощ на пострадалата Х., поради което правилната правна квалификация на извършеното деяние следва да бъде по привилегирвания състав на чл. 343а от НК. Излагат се и съображения за явна несправедливост на наложеното наказание предвид данните за чисто съдебно минало на подсъдимото лице, добрите му характеристични данни и липсата на други нарушения на Закона за движение по пътищата.

В разпоредително заседание от 26.07.2021 г., въззивният съд по реда на чл. 327 от НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимия и/или на свидетели, нито изслушване на експертизи или ангажиране на нови писмени и/или веществени доказателства и доказателствени средства, и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие с оглед обезпечаване правомощията на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция подсъдимият С.И. се явява лично, представляван от адвокат В. ОРТ.. Защитникът поддържа депозираната въззивна жалба и пледира за нейното уважаване. Не оспорва посочения в обвинителния акт и възприет от първоинстанционния съд механизъм на настъпване на процесното произшествие, но акцентирайки върху предприетото от подсъдимия поведение непосредствено след настъпване на ПТП – то, счита че са налице предпоставки за прилагане на привилегирвания състав на чл. 343а от НК. Изтъква се отново и явна несправедливост на наложеното наказание, която се аргументира с ниската скорост, с която подсъдимият се е движел при инцидента и липсата на предходни груби нарушения на Закона за движение по пътищата.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция представителят на Софийска градска прокуратура (СГП) поддържа, че жалбата е неоснователна и прави искане за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция повереникът на частния обвинител (ЧО) С.М. Х. – адвокат Д.Д., изразява становище за неоснователност на подадената жалба. Посочва, че релевираните от защитата смекчаващи отговорността обстоятелства вече са били взети предвид от състава на СРС, поради което моли за потвърждаване на първоинстанционната присъда, която намира за правилна и справедлива.

В предоставената му последна дума, подсъдимият С. СВ. ИСТ. моли съда да приложи привилегирвания състав, регламентиран в разпоредбата на чл. 343а от НК.

Софийски градски съд, Наказателно отделение, XVII – ти въззивен съдебен състав, като прецени събраните по делото доказателства, изложеното във въззивната жалба, както и доводите и възраженията, направени в проведеното на 18.10.2021 г. открито съдебно заседание, и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обосновааност и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Воззивната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

За да постанови обжалваната присъда, съставът на СРС е провел съкратено съдебно следствие по реда на глава XXVII - ма от НПК, в частност по реда на чл. 373, ал. 1, вр. чл.

372, ал. 3, вр. чл. 371, т. 1 от НПК. С определение по чл. 372, ал. 3 от НПК, първоинстанционният съд е одобрил даденото съгласие от подсъдимия С.И. и защитата му да не се провежда разпит на свидетеля Г.С., както и на вещите лица, изготвили назначените съдебно - медицинска експертиза (л. 78 – л. 81 от досъдебното производство) и съдебно - автотехническа експертиза (л. 86 – л. 94 от досъдебното производство), а при постановяване на присъдата непосредствено да се ползва съдържанието на съответните протоколи за разпит на свидетел и експертни заключения, одобрено с протоколно определение на СРС от 31.05.2021 г. На основание чл. 283, вр. чл. 373, ал. 1, вр. чл. 371, т. 1 от НПК съдът е приобщил, чрез прочитане, посочените свидетелски показания и експертни заключения на вещите лица. Отново на основание чл. 283 от НПК е приобщил чрез прочитане и събраните на досъдебно производство писмени доказателства и доказателствени средства.

При постановяване на присъдата, съставът на СРС е обсъдил събраните пред него и на досъдебното производство относими гласни и писмени доказателства и доказателствени средства, както и заключенията на способите за доказване – експертизи, а именно: *гласни доказателствени средства* – показанията на св. С. Х. и св. В.К., снети в хода на съдебното производство, показанията на св. Г.С., снети в хода на досъдебното производство и приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 283, вр. чл. 373, ал. 1, вр. чл. 371, т. 1 от НПК, *писмени доказателства и доказателствени средства*, приобщени по реда на чл. 283 от НПК – констативен протокол (л. 7 – л. 8 от досъдебното производство), протокол за оглед на местопроешествие (л. 9 – л. 10 от досъдебното производство), скица на ПТП (л. 11 от досъдебното производство), фотоалбум (л. 12 – л. 15 от досъдебното производство), медицинска документация на пострадалата С. Х. (л. 32 – л. 74 от досъдебното производство), справка за съдимост на С.И. (л. 105 от досъдебното производство и л. 22 от съдебното производство), справка – картон на водача (л. 120 от досъдебното производство), трудов договор на С.И. (л. 115 от досъдебното производство), характеристики на подсъдимия (л. 113 и л. 114 от досъдебното производство), *способи на доказване* – заключенията на съдебно -медицинската експертиза от 07.03.2020 г., изготвена от в. л. Ц.В. (л. 78 – л. 82 от досъдебното производство), и автотехническата експертиза от 09.04.2020 г., изготвена от в. л. Пеню Пенев (л. 86 - л. 94 от досъдебното производство), приобщени към доказателствената съвкупност по реда на чл. 283, вр. чл. 373, ал. 1, вр. чл. 371, т. 1 от НПК.

Пред настоящата съдебна инстанция не бе проведено съдебно следствие, респективно не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства. Въззивният съдебен състав изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата инстанция, които намери за достатъчни по обем и категоричност, за да позволят формирането на еднозначни изводи относно фактите.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събраните по делото доказателствени материали, като напълно споделя доводите и съображенията му относно показанията на разпитаните свидетели, приложените писмени доказателства и доказателствени средства и използваните способности на доказване – експертизи. Съставът на Софийският районен съд е кредитирал изцяло показанията на разпитаните по делото свидетели – очевидци К., С. и Х., както и горепосочените писмени доказателства и доказателствени средства и заключения на способите на доказване – експертизи, като на базата на така събраните и проверени доказателства и доказателствени средства е изградил своето вътрешно убеждение относно фактическата обстановка по делото, която се споделя от настоящия съдебен състав. С оглед посоченото, въззивният състав счита, че не са налице основания за промяна на установената от районния съд фактическа обстановка, тъй като, от една страна, същата не се оспорва, а напротив – изрично признава от подсъдимия и от неговия защитник, а от друга страна – пред настоящата съдебна инстанция не се установиха нови факти и обстоятелства, които да дават основание въззивният съд да стигне до различни изводи относно фактологията, възприета от състава на СРС, която се изразява в следното:

Подсъдимият С. СВ. ИСТ. е роден на \*\*\*\* г., в гр. София, българин, с българско гражданство, със средно образование, неженен, трудово ангажиран, неосъждан, живущ на адрес: гр. София, ж.к. \*\*\*\*.

Към 26.01.2020 г. С. СВ. ИСТ. бил правоспособен водач на МПС, с издадено по законоустановения ред свидетелство за управление на МПС, с категории за управление „В“ и „М“, и валидност до 27.06.2029 г.

На 26.01.2020 г., около 10:00 часа, С. СВ. ИСТ. управлявал притежавания от него лек автомобил марка „Опел“, модел „Корса“, с рег. № \*\*\*\*, с който се движел по бул. „Драган Цанков“ в гр. София, с посока на движение от бул. „Пейо К. Яворов“ към ул. „Никола Мирчев“. Времето било ясно и слънчево. Пътното платно на бул. „Драган Цанков“ в този район било покрито с дребнозърнест асфалт, без неравности, наклони или посипаности, които да пречат на движението или видимостта на участниците в него. В упоменатия пътен участък бул. „Драган Цанков“ бил устроен за двупосочно движение, с по две пътни ленти във всяка посока, и широчина на всяка лента от 4 метра. Подсъдимият С. СВ. ИСТ. се движел с управлявания от него автомобил в лявата пътна лента по посоката му на движение със скорост от около 40 км/ч. В дясната пътна лента на процесния булевард се движели други МПС – та.

По същото това време С.М. Х., след като разходила кучето на своя приятелка в Борисовата градина, се насочила към намиращата се в района на бул. „Драган Цанков“, на около 200 м след Телевизионна кула „София“, пешеходна пътека, за да пресече пътното платно. Движението в посочения пътен участък на бул. „Драган Цанков“ било регулирано с пътна маркировка: надлъжна – М2 двойна непрекъснатата линия, М1 – единична непрекъснатата линия, и М3 – единична прекъснатата линия, съгласно чл. 63, ал. 2, т. 1 – т. 3 от Правилника за прилагане на закона за движение по пътищата (ППЗДвП), с напречна пешеходна пътека – М8.1, съгласно чл. 64, т. 3, б. „а“ от ППЗДвП, и с пътен знак Д17 „Пешеходна пътека“, съгласно чл. 54, ал. 5 от ППЗДвП.

Когато С. Х. стигнала до обозначената с пътни знаци и пътна маркировка пешеходна пътека, тя спряла и се огледала. Видяла, че по бул. „Драган Цанков“ от лявата □ страна приближавали леки автомобили, които спрели, за да я пропуснат да премине. Поради това предприела пресичане с нормален ход, като стъпила на пешеходната пътека, преминала през дясната пътна лента и навлязла в лявата, по която се движел и автомобилът, управляван от подсъдимия С.И.. Приближавайки пешеходната пътека подсъдимият обаче не изпълнил задължението си, като водач на МПС, преминаващ в зоната на пътен участък, регулиран с пътни знаци и пътна маркировка, а именно да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, и не пропуснал пресичащата по пешеходната пътека пешеходка. В резултат на това управляваният от него лек автомобил марка „Опел“ ударил с предната си част С. Х., вследствие на което тялото □ било отхвърлено напред и вдясно по посоката на движение на автомобила и паднало на пътното платно.

Веднага след настъпване на описаното произшествие, подсъдимият И. слязъл от своя автомобил и оказал помощ на пострадалата, като съвместно със св. В.К. и други спрели на мястото водачи преместили Х. от пешеходната пътека на тротоара. Свидетели на случилото се подали сигнал на тел. 112 и на място били изпратени екипи на МВР и Център за спешна медицинска помощ (ЦСМП).

Пострадалата С. Х. била транспортирана в спешното отделение на УМБАЛ „Света Анна“ – София, където □ била оказана медицинска помощ и били извършени редица прегледи. В резултат на направените изследвания се установило многофрагментно счупване на голямопищялната и малкопищялната кости на левия крак в близката до коляното част, поради което било проведено специализирано оперативно лечение – открито оперативно наместване на счупените кости на подбедрицата и метална остеосинтеза с плака и винтове.

Подсъдимият С.И. посетил пострадалата С. Х. в болничното заведение, за да се увери в какво здравословно състояние се намира същата. След настъпване на ПТП – то подсъдимият се погрижил и за кучето на приятелката на пострадалата, което впоследствие

предал на собственичката.

От заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебно производство автотехническа експертиза (АТЕ) се установява, че мястото на удара се намира на 5,5 - 6,0 метра вляво от десния край на платното за движение на бул. „Драган Цанков“ по неговата ширина, и на 172,00 - 174,00 метра след линията на ориентира, приет при огледа на местопроизшествието по неговата дължина (или в зоната на обозначената пешеходна пътека), считано за посоката на движение на автомобила и посоката на огледа на местопроизшествието. Скоростта на движение на лекия автомобил в района на произшествието била около 40 км/ч., а в момента на удара – около 15 км/ч., като опасната зона за спиране на автомобила за конкретните пътни условия и скорост на движение била 20 метра. Според експертите причина за настъпване на процесното произшествие е субективното поведение на водача на лек автомобил марка „Опел“, модел „Корса“, с регистрационен № \*\*\*\* – подсъдимия С. СВ. ИСТ., който не реагирал своевременно с аварийно спиране на намиращата се на платното за движение, на пешеходната пътека, пресичаща пешеходка. Подсъдимият, движейки се със скорост от около 40 км/ч., в момента, в който пешеходката е била видима за него, при своевременното □ възприемане и адекватна реакция с аварийно спиране, е разполагал с техническа възможност да го осъществи преди мястото на удара, респ. същият е имал обективна възможност да предотврати настъпването на ПТП – то.

От заключението на назначената и изготвена в хода на досъдебно производство съдебно – медицинска експертиза (СМЕ) се установява, че при настъпилото ПТП пострадалата С.М. Х. е получила многофрагментно счупване на голямопищялната и малкопищялната кости на левия крак в близката до коляното част, което реализирало медико – биологичната характеристика „трайно затруднение движенията на левия долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“ – средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК. Съгласно експертизата получените телесни увреждания се дължат на действието на твърд, тъп предмет, по механизма на силен удар или на натиск с или върху такъв предмет, какъвто може да е изпъкнал детайл от корпуса на автомобил, или директен удар. По време и начин същите съответстват да са били получени при процесното пътнотранспортно произшествие.

Въззивният състав споделя напълно оценката на доказателствата, направена от първата съдебна инстанция, поради което намира за безпредметно по-подробното им обсъждане в настоящето изложение. Освен, че извършеният от СРС анализ на доказателствата е правилен и логичен, въз основа на него е установена и по категоричен начин изложената фактическа обстановка, която Софийски градски съд напълно споделя. Нещо повече, следва да се отбележи, че нито в пледоариите по същество на делото пред първата съдебна инстанция, нито в депозираната въззивна жалба или допълнението към нея, нито в пледоариите пред въззивната инстанция, защитата и подсъдимият не оспорват което и да е събрано по делото доказателство, като не възразяват и срещу анализа на доказателствата, направен от първостепенния състав. Напротив, същите изразяват изрично съгласие с фактическите изводи на районната инстанция, като единствено се изтъкват съображения за приложимост на привилегирования състав, предвиден в чл. 343а от НК, с оглед поведението на подсъдимия непосредствено след настъпване на инкриминираното ПТП. С оглед така изложеното въззивният съд намира следното:

Първостепенният съд обосновано е кредитирал показанията на свидетелите К., С. и Х., от които се установяват съществени обстоятелства относно времето, мястото и начина на осъществяване на изпълнителното деяние от страна на подсъдимия С.И.. Изслушаните показания са логични, последователни, взаимно допълващи се и напълно съответни на останалите доказателства, доказателствени средства и способите на доказване, поради което правилно са били ценени с доверие от районната инстанция.

Еднопосочни и непротиворечиви са изслушаните свидетелски показания и досежно поведението на подсъдимия И. непосредствено след реализиране на процесното пътнотранспортно произшествие. В този смисъл св. К. сочи, че подсъдимият веднага се е

притекъл на помощ на пострадалата, питал я как се чувства, извинявал се за случилото се и съдействал за преместването □ на близкия тротоар, изчакал също пристигането на медицинския екип. Същевременно св. Х. споделя, че подсъдимият я е посетил и в болничното заведение, в което е била настанена, още в деня на инцидента, а също така се е погрижил за кучето на нейната приятелка. При тези данни за въззивния състав не съществува съмнение, че подсъдимият С.И. е предприел необходимото и адекватно поведение по оказване на помощ на пострадалото лице непосредствено след настъпване на инцидента.

Въззивният състав не констатира недостатъци и в аналитичната дейност на първоинстанционния съд по отношение на доказателствената стойност на заключенията на съдебно – медицинската и автотехническата експертизи. Заключениета на вещите лица са обективни и компетентно изготвени, в пълнота отговарят на поставените им въпроси, като намират опора и в показанията на свидетелите, които лично и непосредствено са възприели механизма на деянието и последвалите събития. Приетите заключения изясняват конкретно причинените на пострадалата травматични увреждания, начина на тяхното получаване, механизма на пътнотранспортното произшествие, скоростта, с която се е движел автомобилът на подсъдимия, възможността на последния да възприеме пресичащата пешеходка и да предотврати настъпването на ПТП. С оглед изложеното въззивният съд кредитира заключенията на експертите, като обосновани, изготвени от лица с нужните специални знания и отговарящи с необходимата прецизност на поставените им въпроси.

Относими към предмета на доказване и допринасящи за изясняване на фактическата обстановка са и събраните в хода на досъдебна фаза и надлежно приобщени от СРС по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства – констативен протокол за ПТП, протокол за оглед на местопроизшествието, медицинска документация, доказателства за трудова ангажираност на подсъдимия и приложени характеристични данни за него, както и изготвените веществени доказателствени средства – скица и албум на процесното местопроизшествие. При служебната им проверка, съдът не откри да са допуснати съществени процесуални нарушения при събирането на същите, които да обосновават изключването им от доказателствения материал по делото. Освен това, изброените доказателствени източници изцяло съответстват на свидетелските показания и служат за тяхната утвърждаваща доказателствена проверка. Въз основа на тях в пълна степен се затвърждават направените изводи досежно времето, мястото, авторството и механизма на осъществяване на инкриминираното ПТП.

Безспорно по делото се установява и наличието на визираното в нормата на чл. 343, ал. 3, пр. последно от НК квалифициращо обстоятелство, а именно деянието да е извършено на пешеходна пътека. Правилно в това отношение първоинстанционният съд е кредитирал показанията на св. Х. относно местоположението □ върху пешеходната пътека към момента на съприкосновението между нея и управлявания от подсъдимия автомобил. Пострадалата детайлно описва предприетото от нея пресичане по намиращата се в процесния район пешеходна пътека, след като била пропусната от приближаващите от лявата □ страна моторни превозни средства – същата стъпила на пешеходната пътека, преминала през дясната пътна лента и навлязла в лявата, по която се движел и автомобилът, управляван от подсъдимия. Въпреки обстоятелството, че е пострадало лице, съдът не констатира тенденциозност в показанията на С. Х., а напротив – казаното от нея е логично и последователно и напълно се подкрепя от показанията на свидетелите К. и С..

Констатация за необремененото съдебно минало на подсъдимия въззивният съд направи въз основа на наличната по делото, като писмено доказателство, справка за съдимост.

В заключение настоящата съдебна инстанция намира, че събраните по делото доказателствени материали са обсъдени съгласно изискванията на чл. 305, ал. 3 от НПК, като не е допуснато превратното им тълкуване и вътрешното убеждение на първостепенния съд по фактите е правилно формирано.

Въз основа на направения доказателствен анализ и установената чрез него фактическа

обстановка, въззивният съд достигна до същите правни изводи относно приложимото материално право, до които е достигнал и районният съд, които са следните:

Първоинстанционният съд законосъобразно е приел, че подсъдимият С. СВ. ИСТ. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъпление по чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. "а", пр. 2, вр. ал. 1, б. "б", пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК.

От обективна страна – на 26.01.2020 г., около 10:00 ч., в гр. София, при управление на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Опел“, модел „Корса“, с рег. № \*\*\*\*, движейки се по бул. „Драган Цанков“, с посока на движение от бул. „Пейо К. Яворов“ към ул. „Никола Мирчев“, на около 200 м след Телевизионна кула „София“, С. СВ. ИСТ. е нарушил правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл. 119, ал. 1 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), а именно: *“При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътно превозно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре”*, като не пропуснал пресичащата пътното платно, от дясно на ляво спрямо посоката му на движение, пешеходка С.М. Х. и реализирал пътнотранспортно произшествие, при което по непредпазливост причинил на пешеходката средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, изразяваща се в многофрагментно счупване на голямопичиялната и малкопичиялната кости на левия крак в близката до коляното част, причинило трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни, като деянието е извършено на пешеходна пътека.

Изпълнителното деяние по чл. 343, ал. 3, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК се изразява в нарушаване на правилата за движение при управление на подвижен железопътен състав, въздухоплавателно средство, моторно превозно средство, плавателен съд, бойна или специална машина. Разпоредбата е бланкетна и изисква препращане към Закона за движение по пътищата и към правилника за неговото прилагане. Необходимо е извършеното от подсъдимия нарушение на правилата за движение по пътищата да е довело до един от възможните резултати, визирани в приложимия текст на НК. В процесния случай, за да е осъществено престъплението, за което подсъдимият С.И. е привлечен към наказателна отговорност, се изисква водачът при управление на МПС да е нарушил правилата за движение по пътищата, като е допуснал по непредпазливост причиняването на средна телесна повреда.

По делото по несъмнен и категоричен начин се установява, че подсъдимият С. СВ. ИСТ. не се е съобразил с изискванията на чл. 119, ал. 1 от Закона за движение по пътищата, а именно да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците и при приближаване на пешеходна пътека да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта на движение или спре. В конкретния случай, подсъдимият не е бил внимателен и предпазлив спрямо пресичащата пътното платно пешеходка С.М. Х., като не я е пропуснал да премине по пешеходната пътека. Видно от заключението на АТЕ, подсъдимият е разполагал с техническа възможност да възприеме намиращата се на пътното платно пешеходка и да предотврати настъпването на инкриминираното произшествие. При създадената пътна обстановка И. е имал обективната възможност да предотврати настъпването на ПТП – то, но той не изпълнил задълженията си по ЗДвП, като неговите действия са станали причина за настъпилото произшествие. Към момента на извършване на процесното деяние разпоредбата на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП е била влязла в сила с горесцитираното съдържание, т. е. същата е представлявала действащо право, с което подсъдимият И. е бил длъжен да съобразява поведението си. Императивният характер на нормата изключва възможността адресатите □ да се отклоняват от нейния регламент. Предвид изложеното единственият възможен извод е, че за подсъдимия С.И. е съществувало задължение да пропусне св. С. Х., докато последната е пресичала процесната пешеходна пътека. От доказателствената съвкупност се установи по безспорен начин, че той не е изпълнил това свое задължение, с което е нарушил правилата за движение при управление на МПС, регламентирани в текста на чл. 119, ал. 1 от ЗДвП.

Въззивният съд, като отчете заключението на вещото лице по извършената в хода на

досъдебното производство СМЕ, намира, че от обективна страна е налице и съставомерният престъпен резултат, изразяващ се в причиняване на средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК на пострадалата С. Х.. Телесната цялост на последната е била нарушена чрез многофрагментно счупване на голямопищялната и малкопищялната кости на левия крак в близката до коляното част, което е реализирало медико – биологичната характеристика „трайно затруднение движенията на левия долен крайник за срок по-дълъг от 30 дни“.

Елемент от обективната страна на престъплението е и причинната връзка между нарушението на правилата за движение по пътищата и настъпилия съставомерен резултат, като императивното изискване на закона е тази причинна връзка да бъде пряка, непрекъсваща и непосредствена. Причината за телесните увреждания на пострадалата Х. се установява чрез приетата СМЕ. От събрания по делото доказателствен материал несъмнено се установи, че конкретно допуснатите от подсъдимия нарушения на правилата за движение по пътищата са в непосредствена причинна връзка със съставомерния резултат – причинената на С. Х. средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. В тази насока, според експертното заключение причинените травматични увреждания са в резултат от „действието на твърд, тъп предмет, по механизма на силен удар или на натиск с или върху такъв предмет, какъвто може да е изпъкнал детайл от корпуса на автомобил, или директен удар“, и съответстват да са били получени в условията на ПТП от пешеходец, каквито са и данните по делото.

При горните съображения авторството на деянието се явява установено по необходимия безспорен и категоричен начин, както и действията на подсъдимия, с които е осъществил всички признаци от изпълнителното деяние на вменения му престъпен състав. Посредством всички събрани по делото писмени и гласни доказателствени средства и писмени доказателства се установяват и механизмът на осъществяване на процесното пътнотранспортно произшествие, времето и мястото на извършването му и приносят на подсъдимия за настъпилия общественоопасен резултат, свързан с телесните увреждания за пострадалото лице.

Наличието на квалифициращия деянието признак – точното място, на което е осъществено то, а именно на пешеходна пътека, също е категорично доказано. Настъпването на удара между лекия автомобил и С. Х. именно на пешеходна пътека предопределя и по-тежката наказателна отговорност за подсъдимото лице, тъй като пешеходците разполагат с правото да пресичат пътното платно именно на означените за тази цел места, което налага спазването на съответните законоустановени правила и задължения от страна на приближаващите ги водачи на превозни средства.

От субективна страна – първоинстанционният съд правилно е определил форма на вината непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал. 3, пр. 1 от НК. Както прецизно е посочил и съставът на Софийски районен съд, подсъдимият С.И. не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. За него, като водач на МПС, е съществувало позитивното задължението за спазване на правилата за движение. Той умишлено е пренебрегнал основно такова правило, което като правоспособен шофьор е следвало да съблюдава, а именно че „При приближаване към пешеходна пътека водачът на нерелсово пътнотранспортно средство е длъжен да пропусне стъпилите на пешеходната пътека или преминаващите по нея пешеходци, като намали скоростта или спре“, в резултат на което по непредпазливост, при форма на вината несъзнавана непредпазливост, е реализирала пътнотранспортно произшествие, довело до съставомерния престъпен резултат.

Предвид гореизложеното, въззивният съд намира крайния извод на Софийски районен съд по съществуването на делото за законосъобразен, поради което счита, че следва да го сподели.

Настоящият състав на Софийски градски съд напълно споделя и доводите на първоинстанционния съд касателно неприложението на привилегирования състав на престъпление по транспорта, регламентиран в чл. 343а, ал. 1, б. „в“ от НК, по отношение на

подсъдимия С.И.. За да мотивира неприложението на привилегираната норма на чл. 343а от НК, първостепенният съд е съобразил, че деянието, за което е признал подсъдимия С.И. за виновен, е такова, квалифицирано по разпоредбата на чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. "а", пр. 2 от НК. Правилно районният съд е отбелязал, че когато престъпление по транспорта е квалифицирано по чл. 343, ал. 3 от НК, съобразно посочените в тази разпоредба квалифициращи обстоятелства, нормата на чл. 343а, ал. 1 от НК не предвижда приложението на привилегиран състав, какъвто е установен за останалите случаи, визирани в текста на чл. 343, ал. 1 от НК. Съставът на СРС задълбочено е изследвал формираната противоречива съдебна практика, касаеща приложението, респ. неприложението на чл. 343а от НК към аналогични на процесната хипотеза случаи – при пътнотранспортно произшествие, настъпило на пешеходна пътека, съпроводено със средна телесна повреда. За да се солидаризира с практиката, недопускаща разширително тълкуване и прилагане на чл. 343а от НК по отношение на регламентирания в чл. 343, ал. 3 от НК квалифициран престъпен състав на ПТП на пешеходна пътека, първостепенният съд е съобразил възприетото в т. 5, б. „а“ от Постановление № 1 от 1983 г. на ВС и изричната формулировка на чл. 343а от НК, съдържаща препращане към текста на ал. 2 на чл. 343 от НК – ал. 3 след измененията с ДВ бр. бр. 92/2002 г., единствено при наличие на квалифициращото обстоятелство „когато е причинена средна или тежка телесна повреда на повече от едно лице“.

Настоящият въззивен състав напълно споделя мотивите на първостепенния съд. Аргументите за това са следните:

На първо място, законодателната уредба е ясна и според настоящия въззивен състав същата не буди съмнение досежно волята на законодателя. Съгласно изричния текст на чл. 343а, ал. 1, б. „в“ и „г“ от НК *„Ако деецът след деянието по предходния член е направил всичко, зависещо от него за оказване помощ на пострадалия или на пострадалите, наказанието е: в) по ал. 2, буква "а", когато е причинена средна или тежка телесна повреда на повече от едно лице - лишаване от свобода до четири години, а в особено тежки случаи - до шест години; г) по ал. 2, буква "б", когато е настъпила смърт на повече от едно лице - лишаване от свобода от две до десет години, а в особено тежки случаи - от три до дванадесет години.“* Видно от текста на закона привилегираният състав по чл. 343а от НК намира приложение само в една от хипотезите на чл. 343, ал. 3 от НК – при причиняването на смърт или телесни повреди на повече от едно лице. Извън приложното поле на чл. 343а от НК остават случаите на причиняване на съставомерния резултат в пияно състояние или след употребата на наркотични вещества или техни аналози, или при извършване на деянието без съответното свидетелство за правоуправление, или при осъществяването му на пешеходна пътека – в този смисъл и Решение № 196 от 08.01.2021 г. по н. д. № 718/2020 г. на Върховен касационен съд и Решение № 30 от 06.04.2021 г. по н. д. № 28/2021 г. на Върховен касационен съд.

На второ място, според настоящия въззивен състав действащата понастоящем правна регламентация, касаеща приложимостта на привилегираната норма на чл. 343а от НК, не противоречи и на постановките на Постановление № 1 от 1983 г. на Върховния съд и е съобразена с обществената опасност на престъпленията по транспорта, извършени на пешеходна пътека. В исторически план цитираното постановление е издадено съобразно регулираните от НК престъпни състави по процесната материалноправна проблематика в началото на 80-те години. Текстът на чл. 343а, ал. 1, б. „в“ от НК в редакцията на ДВ бр. 28/1982 г. е предвиждал, че ако деецът, след деянието по чл. 343, ал. 2 от НК /ал. 3 – след измененията с ДВ бр. 92/2002 г./, е направил всичко, зависещо от него за оказване на помощ на пострадалия или на пострадалите, наказанието е в съответни редуцирани размери, когато е причинена средна или тежка телесна повреда на повече от едно лице. В чл. 343, ал. 2 от НК към същия момент /ДВ бр. 28/82 г./ е визирана утежнена наказателна отговорност, ако деянието, с което е причинено ПТП по непредпазливост, е било извършено от лице в пияно състояние или ако от деянието е настъпила средна или тежка телесна повреда или смърт на повече от едно лице, или деецът е избягал от местопроизшествието. От посочената редакция на относимите текстове от НК ясно се вижда, че намалената отговорност е била предвидена

само ако общественотоопасният резултат се изразява в телесна повреда или смърт, причинена на повече от едно лице. В същия смисъл Постановление № 1 от 1983 г. на Върховния съд ясно е дефинирало това законодателно решение, приемайки, че привилегираният състав на оказаната помощ на пострадалия от страна на дееца не се прилага, ако той е причинил общественотоопасния резултат в пияно състояние или е избягал от местопроизшествието. Този извод ВС е направил, отбелязвайки, че текстовете на б. "в" и "г" на чл. 343а от НК съдържат изрично посочване на съставомерните последици, което е направено именно с цел да се изключат другите случаи, когато са налице квалифициращите обстоятелства "пияно състояние" и/или "избягал от местопроизшествието". Съдебната практика е безспорна и еднопосочна относно актуалността на Постановление № 1 от 1983 г. на Върховния съд, чиито постановки според настоящия въззивен състав несъмнено сочат към извод за приложимост на привилегирания състав на чл. 343а от НК само и единствено в изключителните случаи, нарочно регламентирани в закона. Въззивният съд не намира основание за отклонение от така възприетия подход при преценка приложимостта на чл. 343а от НК и към другите квалифицирани състави на чл. 343, ал. 3 от НК –инкриминирани в последващ постановлението момент с оглед осъзнатата обществена необходимост от наказателноправна реакция срещу реализирането на ПТП под въздействие на наркотични вещества, от неправоспособен водач или на пешеходна пътека.

До горния извод въззивният съд достигна и проследявайки законодателните изменения в приложимата материалноправна норма на чл. 343, ал. 3 от НК. В редакция ДВ бр. 92/2002 г. разпоредбата на чл. 343, ал. 3 от НК е била допълнена с ново квалифициращо обстоятелство – когато деянието е извършено след употреба на наркотични вещества или на техни аналози, а в редакцията ДВ бр. 60/2012 г. – ако деецът е управлявал, без да има необходимата правоспособност, или ако деянието е било извършено на пешеходна пътека. В исторически аспект прави впечатление, че законодателят с няколко последователни изменения в текста на чл. 343, ал. 3, б. „а“ от НК – с ДВ бр. 60/2002 г. и ДВ бр. 74/2015 г., е предвидил отегчаване наказателната отговорност на извършителя на престъпление по транспорта при наличие на визирано в тази норма квалифициращо обстоятелство – с ДВ бр. 60/2002 г. предвиденото наказание за престъпление по този член е „лишаване от свобода“ за срок от 1 г. до 5 г., а при особено тежки случаи – от 2 г. до 8 г., а с ДВ бр. 74/2015 г. – „лишаване от свобода“ за срок от 1 г. до 6 г., а при особено тежки случаи – от 2 г. до 10 г. Настоящият въззивен състав счита, че посочените законодателни изменения несъмнено отразяват волята и намерението на законодателя да третира с все по-висока строгост престъпното поведение на дееца, изразяващо се в реализиране на ПТП при наличие на някое от по-тежко квалифицираните обстоятелства, включени в текста на чл. 343, ал. 3 от НК, като не намира дори за житейски оправдано да се твърди по-снизходително отношение на законодателя към поведение, аналогично на процесното. Безспорно при всеки един от новите квалифициращи признаци – ПТП, реализирано вследствие управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози, без СУМПС или при ПТП на пешеходна пътека, може да се говори за утежняване на противоправния резултат, тъй като деецът сам се е поставил в такава ситуация – качил се е да управлява МПС, след като е употребил наркотични вещества, или съзнавайки, че е неправоспособен, или е блъснал пешеходец на място, където изрично на пешеходците е дадено предимство и за което водачите на МПС следва да са особено внимателни и предпазливи. Основна грижа на обществото и на законодателя е да осигурят безопасността на движението и най-вече на най-уязвимите участници в него – пешеходците. При осъществяване на своето право за преминаване през пешеходна пътека пешеходците пресичат със съзнанието, че водачите имат задължението да им осигурят упражняването на това тяхно право. Възложеното в ЗДВП задължение на водачите на превозни средства при стъпил или преминаващ през пешеходна пътека пешеходец да намалят скоростта или да спрат има императивен характер, като преследваната посредством това задължение основна цел е да се опазят живота и здравето на уязвимите участници в движението. Неспазването на това задължение от страна на водачите не може и не следва да бъде толерирано, включително чрез прилагане по отношение на тях на привилегирания норма на чл. 343а от НК, още повече при липсата на

изрична нормативна регламентация в подобен смисъл. Постигането на целта при осъществяването на правнорегламентираната дейност при движение по пътищата – да бъде осигурена максимална защита на живота и здравето на участниците в него, и предимно на най-уязвимите от тях – пешеходците, според въззивния състав включва и строгото санкциониране на извършителите на престъпления по транспорта, когато те са реализирани на пешеходна пътека. Предвид изложените съображения въззивната инстанция не може да се съгласи с изтъкнатите от защитата съображения относно приложимост на привилегирования състав на чл. 343а от НК по отношение на подсъдимия С.И..

По отношение на възраженията за явна несправедливост на наложените наказания:

Настоящият съдебен състав счита, че не са налице основания за преоценка на постановения съдебен акт и в частта относно индивидуализацията на наложените на подсъдимия наказания, като не споделя изложеното от защитата твърдение за явна несправедливост на същите.

Първостепенният съд е наложил на подсъдимия наказание „лишаване от свобода“ в размер на 6 (шест) месеца, което въззивният съдебен състав намира за адекватно, с оглед степента на обществена опасност на деянието и на дееца, като същото е съобразено с целите, предвидени в чл. 36 от НК. Правилно районната инстанция е отчетла като смекчаващи отговорността обстоятелства чистото съдебно минало на подсъдимия, неналичието на други висящи наказателни производства, липсата на данни за наложени наказания за допуснати нарушения на ЗДвП, оказаното съдействие за разкриване на обективната истина, изразеното съжаление и критичното отношение към извършеното деяние, както и оказването на помощ на пострадалата непосредствено след настъпване на инцидента. Отчетена е от първата инстанция липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства. В съответствие с установената съдебна практика, съставът на СРС е преценил, че в случая са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, което предполага приложението на чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК. С оглед на това, правилно и законосъобразно е определил на подсъдимия наказание при условията на чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК и му е наложил наказание "лишаване от свобода" за срок от 6 (шест) месеца. Определянето на наказание „лишаване от свобода“ в по-нисък размер, в който смисъл са исканията на защитата, според въззивния състав не би било достатъчно за постигане на целите, предвидени в чл. 36 от НК.

При наличие на основанията за прилагане на чл. 66, ал. 1 от НК, основателно изпълнението на така определеното наказание е отложено за изпитателен срок от три години, като въззивната инстанция споделя, че за постигане на целите на същото в конкретния случай не се налага ефективното му изтърпяване. Това е справедливото решение в случая, защото подсъдимият е неосъждан и до момента спрямо него не е въздействано със средствата на наказателната репресия, което означава, че за постигане на визираните в чл. 36, ал. 1 от НК следва да се приложи минимално необходимото и достатъчно.

Наред с така наложеното наказание „лишаване от свобода“, за да се акцентира върху необходимата превенция по отношение на извършения вид престъпни посегателства, отличаващи се с особена висока степен на обществена опасност, правилно първоинстанционният съд, на основание чл. 343г, вр. чл. 343, ал. 3, пр. последно, б. "а", пр. 2, вр. ал. 1, б. "б", пр. 2, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 от НК, е наложил спрямо подсъдимия императивно предвиденото кумулативно наказание „лишаване от право да се упражнява определена дейност“ по чл. 37, ал. 1, т. 7, пр. 2 от НК, а именно забрана да се управлява МПС за срок от 1 (една) година и 6 (шест) месеца. Така определеният срок е около средния и в пълна степен съответства на обществената опасност на инкриминираното деяние и целите на наказанието, регламентирани в текста на чл. 36 от НК, доколкото ще осигури превенция за членовете на обществото, като водач на МПС, предизвикал ПТП на пешеходна пътека и причинил по непредпазливост сериозно телесно увреждане на пешеходец, ще бъде лишен от възможността да бъде участник в движението за горепосочения срок. Според въззивната инстанция наказанието по чл. 343г от НК в този размер реално и недвусмислено ще покаже на престъпния деец тежестта на стореното от него и ще ограничи съществено

неговите права, за да има изискуемото положително и превъзпитателно въздействие спрямо него.

При горните мотиви, въззивният състав намира, че в своята съвкупност, наложените на подсъдимия С. СВ. ИСТ. наказания представляват необходимата намеса в правната му сфера, за да се постигне целеният от закона ефект върху неговата личност като извършител на престъпление по транспорта, като се подчертае високата обществена опасност на конкретното по вид непредпазливо престъпно посегателство. Посредством така определените по вид и размер наказания се предоставя възможност на подсъдимото лице да коригира своето поведение като водач на моторно превозно средство и не само, в насока съобразяване на поведението му с установения в страната правен ред. Поради това настоящият състав на СГС не намира основание за смекчаване положението на подсъдимия чрез изменение на наложените му от СРС наказания. В този смисъл въззивната инстанция намира за неоснователни оплакванията на защитата досежно размера на наложените с първоинстанционната присъда наказания. Изтъкнатите от защитата аргументи относно наличието на множество смекчаващи отговорността обстоятелства и конкретно посочените от нея пред настоящата инстанция са били отчетени от районния съд, като именно те са обусловили преценката на съда за приложимост на разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 2 от НК, респ. за определяне на наказание „лишаване от свобода“ под законоустановения минимум от 1 година. Пред въззивния съд не се сочат нови обстоятелства, които да служат като основание за допълнително смекчаване на отговорността на подсъдимото лице, като същевременно настоящият състав намира определените наказания за справедливо отмерени и адекватни на конкретиката на настоящия казус. Същите са от естество да окажат необходимия възпитателно-поправителен и възпиращ ефект не само върху личността на подсъдимия, но и върху другите неустойчиви членове на обществото, в каквато насока е и основният смисъл на генералната и специална превенция по чл. 36 от НК.

С оглед на изхода от делото, районният съд законосъобразно е осъдил подсъдимия да заплати сторените в наказателното производство разноски.

Предвид изложеното и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, въззивният съд приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава същата следва да се потвърди изцяло. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Определеното наказание е справедливо и напълно съответства на обществената опасност на деянието и дееца.

При извършената, на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, цялостна служебна проверка на правилността на обжалваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейното изменение или отмяна, поради което и с оглед изложените съображения същата следва да бъде потвърдена, а въззивната жалба – да бъде оставена без уважение, като неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 6, вр. чл. 338 от НПК, Софийски градски съд, Наказателно отделение, XVII – ти въззивен състав

## **РЕШИ:**

**ПОТВЪРЖДАВА** Присъда № 20127503 от 31.05.2021 г., постановена по НОХД № 9927/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 135 – ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протестиране.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_